

DE PHARMACOPŒI
OFFICIO.

VANQVAM plurima cum
medico habet communia
pharmacopœus, prudentiâ
natura insitam, medicamen-
torum absolutam cognitio-
nem, diligentiam in his omnibus quæ
suarum sunt partium maximam, probi-
tatem: tamen non pauca ipsi propemo-
dum propria videntur, quæ tamen ali-
quando & medicorum fuerunt cum ipsi
medicamenta parabant, id quod Gale-
num fecisse passim scripta ipsius loquun-
tur. Eius generis sunt medicamentorum
delectus, ratione & experientia summa
quæsitus: deinde seruandi hæc modus,
& tempus quo viget, aut iam viribus ef-
fecta sunt ac exanimata. Item qua ratio-
ne vnumquodque sit vtendum, siue illud
ipsum per se, siue cum aliis coquendo &
terendo, vel alia ratione præparando. Si
præterea doctus grammaticam, vt con-
positiones veterum, & scripturas me-
dicorum quotidianas intelligat, in qui-
bus si quid interdum hi scripserint ar-
gus,

gius, aut parcius, aut ingratus quam
 ægro huic competere coniectet pharma-
 copœus, medicum amicè admoneat. Vo-
 lumus præterea pharmacopœum artem
 omnem medicamenta deligendi, præpa-
 randi, & componendi callere, cultu me-
 diocri contentum, hilarem, facetum, dili-
 gentem in rem ægrorum: non avarum,
 non libidinosum, nō ebriosum, non con-
 rentiosum. Quæ iterum illi cum medico
 sunt communia, vt Hippocrates docuit
 libro de medici officio. Quibus animi &
 corporis, & fortunæ dotibus si præditus
 erit pharmacopœus, nihil inconsulto me-
 dico perito, cuiquam propinabit, præfer-
 tim magnarum virium, sed neque quan-
 tumvis paruarum, cum horum vires ne-
 sciat: & plerunque auxilia hæc quamvis,
 vt videtur, imbecilla, tamen quantitate,
 qualitate, tempore insalubria, magno-
 rum sæpè morborum sunt occasio, & le-
 gitimam curandi rationem peruertunt,
 dum sub his curatum corpus remedia
 iam maiora, sed idonea non feret. Nihil
 etiam vel amore, vel odio, vel metu, vel
 pretio, vel ignorantia peccabit: neque ve-
 nena abortum facientia, exoleta, adulte-
 rina, aut supposititia vnquam exhibebit:
 sed medicum doctum cōsulet quodnam

simplex, aut cōpositū illi⁹ penuria volet
 substitui. Non augebit medicamento ali-
 cuius valentis quantitatem, vt vacuatio-
 ne hinc largiore secutæ dicatur medica-
 menta habere præstantiora. Quàm vel-
 lem huius ætatis pharmacopœos ad hūc
 se velut canonem conformare, & medi-
 cos ad suum: non esset cur hodie tam ne-
 glecta iaceret medicina, euiam multo-
 rum probris lacerata. Deum optimum
 maximum supplex oro, & obtestor, vt ali-
 quando id studium in mentes medico-
 rum & pharmacopœorum immittat, vt
 esse quisque quàm videri aut dici malit
 optimus, vel medicus, vel pharmaco-
 pœus. Quod si diuinā illam gratiam ne-
 glexerint, faxit Deus, vt regia censura in
 eos aliquando animaduertatur, qui ar-
 tem prius exercent quàm pernouerint,
 hominum corpori tam salubrem,
 cum rectè obitur: tam in-
 salubrem & pernicio-
 sam, cum inscianter
 tractatur.

DE